

Arrest

nr. 81 552 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 maart 2010 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in als echtgenote. Op 13 augustus 2010 wordt het visum afgegeven.

1.2. Op 17 september 2010 meldt verzoekster zich aan bij de stad Gent om zich te laten inschrijven. Op 29 mei 2011 wordt een negatief verslag van samenwoont opgesteld.

1.3. Op 24 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 14ter), met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 10 oktober 2011 wordt bij arrest nr. 68.177 het verzoek tot nietigverklaring nopens voormelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.5. Op 14 februari 2012 wordt ten aanzien van betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleidend naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen, op dezelfde dag betekend. Dat is de thans bestreden beslissing.

1.6. Op 15 februari 2012 wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 20 februari 2012 wordt tav betrokkene een bevel tot heropsluiting genomen, op dezelfde dag betekend.

1.8. De op 14 februari 2012 genomen beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleidend naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen, is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN BESLISSING TOT VRIJHEIDSBEROVING TE DIEN EINDE

Brussel, 14.02.2012

Met toepassing van artikel 7, eerste lid: van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf: de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 moet

de genaamde [...] van Ivoriaanse nationaliteit,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland: Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië. Slowakije, Tsjechië en Malta tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (1).

Met toepassing van artikel 7 tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden : (3)

Betrokkene verblijft op het Schengengrandgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de groepsleiding noodzakelijk is.

Op 10.07.2008 Is betrokkene in Ivoorkust in het huwelijk getreden met de Ghanese onderdaan [B., A.], die momenteel recht heeft op verblijf in België. Dit huwelijk werd in België niet erkend. Op 24.06.2011 werd een einde gesteld aan het recht op verblijf van betrokkene in het Rijk. Deze beslissing werd haar op 07.07.2011 betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Een beroep tegen deze beslissing bij de RvV, ingediend op 05.08.2011, werd verworpen op 10.10.2011. Betrokkene was onder bijlage 35 geplaatst voor de duur van dit beroep. Op 30.12.2011 werd haar de intrekking van deze bijlage 35 betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf; het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden: (3): Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Ivoorkust.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het E.V.R.M en de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *“Verzoekende partij werd op 14 februari 2012 gearresteerd in de woning waar zij met haar echtgenoot samenwoonde te 9000 Gent, [...]. De week ervoor was reeds een politieman komen controleren of zij daar effectief woonde. De echtgenoot van verzoekende partij heeft verblijfsrecht in België. Als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd, dan dient verzoekende partij België te verlaten. Een gedwongen terugkeer zou voor verzoekende partij tot gevolg hebben dat zij van haar echtgenoot gescheiden zou worden. In dat geval zou artikel 8 EVRM geschonden worden, aangezien dit artikel als volgt luidt: “Artikel 8- Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven: 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Ingevolge dit artikel heeft elkeen recht op respect op zijn privéleven, gezins- en familieleven.*

De verwerende partij werpt op dat verzoekende partij op 10 juli 2008 gehuwd is in Ivoorkust, maar dat dit huwelijk niet erkend werd in België. Toch kan dit als motivering in casu niet volstaan. Artikel 8 van het EVRM beschermt immers niet enkel gehuwde personen, maar eveneens feitelijk samenwonende personen. Verwerende partij was ontegensprekelijk op de hoogte van de samenwoning aangezien zij verzoekende partij heeft gearresteerd op het adres van haar echtgenoot te Gent. In de bestreden beslissing wordt daar met geen woord over gerept. Als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd en verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar Ivoorkust, dan zou artikel 8 EVRM manifest worden geschonden. Verzoekende partij zou in dat geval langdurig van haar partner worden gescheiden, want het is absoluut niet zeker of haar partner zich definitief in Ivoorkust zou kunnen vestigen (echtgenoot is Ghanees) of verzoekende partij in Ghana (verzoekende partij is van Ivoorkust). Bovendien dreigt de echtgenoot van verzoekende partij in dat geval zijn verblijfsrecht in België te verliezen. Aangezien België het huwelijk niet erkent zit verzoekende partij in een onmogelijke situatie: zij kan niet trouwen met de heer ADMOKO in België aangezien zij omwille van haar huwelijk geen celibaatsattest kan voorleggen, maar zij kan evenmin verblijfsrecht krijgen op grond van hun huwelijk aangezien het huwelijk door België niet erkend werd.

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 dient verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Verzoekende partij is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met vaste zekerheid een nadeel zal ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat. Indien de bestreden beslissing onverkort uitgevoerd wordt en de verzoekende partij ingevolge deze weigeringsbeslissing gerepatriëerd zou worden naar Ivoorkust, dan zou zij -ingevolge vaste rechtspraak van Uw Raad- in principe ook haar belang verliezen bij haar vordering tot annulatie van de thans bestreden beslissing. Een uitvoering van de bestreden beslissing zou bovendien tot gevolg hebben dat artikel 8 EVRM wordt geschonden. De verzoekende partij zou België moeten verlaten en gescheiden worden van haar echtgenoot/levenspartner. De relatie van de verzoekende partij en de heer [A.] dreigt hier ernstige schade door op te lopen”.

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt vooreerst evenwel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster, naast haar uitéénzetting in haar enig middel over de vermeende schending van artikel 8 van het E.V.R.M., een aantal rechtsfeiten, dewelke motieven van de bestreden beslissing uitmaken, niet aanvecht:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrandgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. (...)”

Op 24.06.2011 werd een einde gesteld aan het recht op verblijf van betrokkene in het Rijk. Deze beslissing werd haar op 07.07.2011 betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Een beroep tegen deze beslissing bij de RvV, ingediend op 05.08.2011, werd verworpen op 10.10.2011. Betrokkene was onder bijlage 35 geplaatst voor de duur van dit beroep. Op 30.12.2011 werd haar de intrekking van deze bijlage 35 betekend. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf (...)”

2.4. Voorts merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster, de heer A.B., op 22 april 2011 een aangifte schijnhuwelijk tegen zijn vrouw heeft gedaan. Vervolgens ging de stad Gent over tot de niet-erkenning van de huwelijksakte. Op grond van informatie uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen tegen deze niet-erkenning vooralsnog geen rechtsmiddel hebben ingesteld.

2.5. In samenhang met het negatief verslag van samenwoning, zijnde het hoofdmotief van de beslissing van 24 juni 2011 (bijlage 14ter), duidt dit, ondanks andersluidende verklaringen van betrokkenen achteraf, op het feit dat er geen sprake is van een ‘werkelijk’ familieleven, hetgeen beschermd wordt door artikel 8 van het E.V.R.M.

2.6. Deze these wordt bevestigd door de ambtenaar van burgerlijke stand die in de mail van 9 augustus 2011, gericht aan de verwerende partij, het volgende verklaart: *“Op 2 augustus 2011 kwam mijnheer in ons bureau vertellen dat mevrouw ongerust en huilend bij hem terug was. Hij kwam vragen wat hij nu moest doen. Gezegd dat ik niet voor hem kon beslissen of hij de relatie wil herstarten, maar hem wel gezegd dat ik het verdacht vind dat mevrouw nu pas, nadat ze haar kaart kwijt is, naar hem komt, dat ik het in zijn plaats moeilijk zou hebben mevrouw terug te vertrouwen. Uitgelegd dat hij in beroep zal moeten gaan bij de rechter tegen de weigering, en dat mevrouw eens moet zien of ze nog in beroep kan gaan tegen de intrekking van haar kaart. Mevrouw vroeg hem om naar rechter te gaan, mensen hadden haar verteld dat dat kon. Ze zou in Nederland verbleven hebben bij een vriendin... Op 4 augustus 2011 beiden komen een verklaring van mijnheer afgeven dat mevrouw terug bij hem woont, dat zij zich verzoend hebben. Hun advocaat had gezegd een kopie daarvan aan ons te geven voor het dossier. Mijnheer verklaart dat mevrouw maar een paar weken in Nederland had verbleven. Dat klopt niet, want mijnheer kwam al in april een aangifte schijnhuwelijk indienen. De aangifte werd niet naar het parket gestuurd, omdat besloten werd tot een weigering erkenning over te stappen. Betrokkenen gaan dus blijkbaar in beroep tegen hun weigering, wij ontvingen wel nog geen dagvaarding. Het lijkt er sterk op dat mevrouw voor haar papieren terug bij mijnheer woont, maar dat zij zonder dat niet bij hem zou terug gekeerd zijn. Wij stellen ons ernstige vragen bij haar werkelijke intentie om een duurzame levensgemeenschap met mijnheer op te bouwen.”*

2.7. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. Voornoemd artikel luidt vooreerst als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.8. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.9. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.10. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.11. Verzoekster stelt dat zij een langdurige relatie heeft met een Irakese man die al meerdere jaren legaal in het land verblijft. Zij stelt eveneens dat zij wettelijk samenwonen en dat zij geen gezin kunnen vormen in het land van herkomst, vermits haar partner Irak is ontvlucht.

2.12. Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

2.13. De Raad stelt vast dat verzoekster geen afdoend bewijs voorlegt van het feit dat zij een langdurige relatie heeft noch van het feit dat zij met deze man wettelijk samenwoont. De relatie die verzoekster heeft met haar echtgenoot kan wegens de niet-erkenning van haar huwelijk in België niet als een relatie van gehuwden aanzien worden. Te meer nu er zich in het administratief dossier duidelijke en overigens onbetwiste indicaties bevinden dat verzoekster een tijdlang niet bij haar echtgenoot woonachtig was en dat verzoeksters echtgenoot, de heer A.B., op 22 april 2011 zelfs een aangifte schijnhuwelijk tegen zijn vrouw heeft gedaan, waarop de stad Gent logischerwijs overging tot de niet-erkenning van de huwelijksakte. Op grond van informatie uit het dossier blijkt dat beiden betrokkenen tegen deze niet-erkenning bovendien geen rechtsmiddel hebben ingesteld. Zodoende is het redelijk vast te stellen dat verzoekster en haar echtgenoot in het Rijk noch als gehuwden, noch als werkelijk samenwonenden beschouwd kunnen worden.

2.14. Precies omdat de overheid kon vaststellen dat er geen werkelijke samenwoning was, kon de gemachtigde van de staatssecretaris binnen de perken van de wet, overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet, besluiten om een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleidend naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde te nemen.

2.15. Het negatief verslag van samenwoning, zijnde het hoofdmotief van de beslissing van 24 juni 2011 (bijlage 14ter), het door verzoekster niet als dusdanig betwistte gegeven dat zij een tijdlang in Nederland verbleef, de aangifte van schijnhuwelijk door verzoeksters echtgenoot alsook het gegeven dat geen van beide echtgenoten enig rechtsmiddel hebben aangewend tegen de niet-erkenning van hun huwelijk, zijn allen bewijskrachtige elementen die de vaststelling dat er geen duurzame levensgemeenschap beoogd wordt onderbouwen. Zodoende kan niet worden vastgesteld dat verzoeksters en haar echtgenoot voor de Belgische overheid geldig gehuwd zijn, noch dat zij werkelijk samenwonen zodat zij ook geen 'feitelijk gezin' vormen. Laatste vaststelling noopt tot de conclusie dat verzoekster en haar partner niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M. vallen.

2.16. Bijkomend wijst de Raad op de artikelen 21 en 27 van de IPR-codex, dewelke stipuleren dat elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde, bovendien strijdig is met de Belgische openbare orde. De beslissing is in feite en rechte verantwoord. Er is geen sprake van een schending van artikel van het 8 E.V.R.M.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC